

Tu eres per a mi, amor,
 tot allò per què mon ànima llanguia--
 una verda illa en el mar, amor,
 una font i un altar
 amb dolços fruits i flors engarlandats,
 flors que eren totes meves.
 Ah, somni massa bell pera durar!
 Ah, Esperança que com un estel t'alçares
 i et velares tot seguit!
 Una veu des del Futur em crida:
 Avant!--avant!--però en el Passat, al fons,
 (obscur abisme) resta mon esperit
 mut, consternat, immòbil!
 Ai-las! ai-las!. Per a mi
 la llum della vida apagada està!
 Mai més, mai més, mai més--
 (aquest llenguatge parla el solemne mar
 als arenys de la platja)
 Mai més no florirà l'arbre devastat pel llamp,
 ni l'àliga morta no alçarà el vol!
 I tots els meus dies són èxtasis
 i tots els meus somnis per la nit estan
 allà on ton ull gris s'encén,
 i on brilla ton pas--
 en quines dances etèries?
 per quins corrents eternals?

Edgar Alan Poe
 (versió lliure
 de J.A.M.)